

Zaterdag 15 juni 1918 – ochtendeditie

Londen, 14 juni. De admiraliteit meldt: gedurende het tijdperk van de 10^e tot en met de 12^e juni zijn de verrichtingen der luchtstrijdkrachten van ongunstig weer vergezeld gegaan. In aansluiting bij de gewone patrouilletechten zijn gedurende dag en nacht bomaanvallen tegen Zeebrugge en de dokken van Brugge en Oostende ondernomen. In het geheel werden 18 ton bommen op deze doelen geworpen. Er werden twee treffers waargenomen op de pier en enige ontploffingen op de vliegtuigloodsen van Zeebrugge. Te Brugge werden branden veroorzaakt en treffers opgemerkt op de fabrieken van La Brugeoise, terwijl er in het bekken van La Marine en het goederenstation ontploffingen plaats hadden.

Boven Oostende verhinderden de wolken de waarneming. Een vijandelijk vliegtuig werd vernield. Een van onze toestellen wordt vermist.

In de nationale wateren hebben onze watervliegtuigen, luchtschepen en vliegtuigen, ondanks de belemmering ten gevolge van de mist, tal van patrouilletechten gedaan en de duikboten bestreden. Er werden duikboten opgemerkt en gebombardeerd en tevens mijnen gelegd.

België en Italië.

Parijs, 14 juni. De Belgische missie, die zich naar Rome heeft begeven tot een bezoek aan de Italiaanse regering, is geestdriftig ontvangen. Er zijn vaderlandslievende redevoeringen gehouden, waarin meer dan ooit het onwrikbare besluit van de geallieerden werd bevestigd, om, zoals Rissolati zegt, de oorlog te voeren, zonder daarbij naar een vrede door vergelijk te zoeken, daar elk vergelijk een verraad zou zijn tegenover België dat sedert vier jaar onder de wrede onderdrukking

der Duitsers lijdt. In het bijzonder werd de nadruk gelegd op de wil om zich in geen geval tot een compromis te lenen.

Met diepe ontroering heeft men geluisterd naar de rede Van der Velde, lid van het kabinet en voorzitter van het internationaal socialistisch bureau, waarin hij uitriep: wij bieden voortdurend tegenstand, wij zullen desondanks tegenstand bieden en overwinnen. Deze fiere taal van de socialistische leider, wiens streven naar het ideaal van broederschap en vrede geen ogenblik van richting is veranderd, is te onthouden in verband met de houding der meerderheidssocialisten in Duitsland, die niet aarzelen om de pangermanisten te ondersteunen.

De Belgen in Duits Oost-Afrika.

Havre, 14 juni. Wij hebben een onderhoud gehad met de minister van koloniën, Renkin, naar aanleiding van de verklaringen, waarin mevrouw Schnee, de echtgenote van de gouverneur van Duits Oost-Afrika, de Belgen van wreedheden in Afrika beschuldigt.

Ik kan, aldus minister Renkin, de beweringen niet in bijzonderheden weerleggen, daar ik het artikel van mevrouw Schnee in een der Duitse bladen niet voldoende ken, doch ik protesteer met kracht tegen elke beschuldiging van die aard. Mevrouw Schnee gewaagt van vele incidenten tijdens de terugreis naar Europa, alhoewel ze overal met bijzondere beleefdheid is behandeld. De Belgische autoriteiten hebben memoires in beslag genomen, welke tussen de zolen van haar pantoffels waren weggestopt en die ongetwijfeld bestemd waren om de Duitse autoriteiten een weefsel van laster te verschaffen over het gedrag der Belgen in Afrika. Toen ze werd verzocht haar beschuldigingen te omschrijven, bekende zij niets gezien te hebben. Ik ben in het bezit van een verslag van het verhoor, dat mevrouw Schnee is afgenomen. Om een einde te maken aan de

laster zal ik het bekend maken: de 10^e maart 1917 hebben wij, officier van het openbaar ministerie van Leopoldstad, ons naar mevrouw Schnee, echtgenote van de gouverneur-generaal van Duits Oost-Afrika, begeven, die in tegenwoordigheid van haar nicht, Hanna Schnee, de volgende verklaringen heeft afgelegd. Op de vraag wat haar voornemen was bij het schrijven van het op haar gevonden dagboek, luidde het antwoord: ik heb de gewoonte om dag na dag mijn indrukken neer te schrijven. Dat is een verlichting voor mij. Op de mededeling dat drie brieven bij haar waren gevonden, welke aan personen in het bezette gebied van België waren gericht, antwoordde zij: ja ik heb deze brieven in ontvangst genomen om de afzenders plezier te doen.

Vraag: het is verboden om op andere wijze dan over de post brieven te doen toekomen; antwoord: dat wist ik niet, bovendien bevatten de brieven aangelegenheden van geen gewicht. Ik was niet van plan om ze te verbergen. Ik veronderstelde dat men ze bij het onderzoek van mijn bagage zou hebben gevonden.

Vraag: uw dagboek is van ernstiger aard. Ge uit er beschuldigingen in tegen de Belgische troepen, onder andere dat deze 50 personen hebben gefusilleerd; antwoord: ik herinner mij niet al te goed wat ik heb geschreven. Bovendien schrijf ik zeer onvoldoende de Duitse taal (Mevr. Schnee is Engelse van geboorte – redactie) en het gebeurt me wel dat ik het tegenovergestelde neerschrijf van hetgeen ik denk. Dit is zo sterk, dat mijn man niet wilde dat ik iets schreef zonder dat hij of mijn nicht, die mij als secretaresse vergezelt, de correctie ervan nam. Het zijn allemaal dingen, die men mij heeft verteld, ik heb ze niet gezien. Overigens was het dagboek voor mij alleen bestemd en ik had niet het plan om het aan iemand mede te delen. Ik heb hier gedurende al die tijd nooit mijn woning verlaten en ik weet dus niets van hetgeen er is gebeurd. De eerste drie dagen van de bezetting waren slecht, doch daarna werd het beter. De Belgen hebben de

blanke ingezetenen zeer goed behandeld. De eerste drie dagen zijn er veel onregelmatigheden voorgevallen, daar het Europese kader niet voldoende was om de zwarten te bewaken. Ik kan verzekeren dat de Belgen tegenover de vrouwen correct zijn opgetreden.

Vraag: ge hebt op bladzijde 27 geschreven dat de zwarten in de hospitalen uit de bedden werden geworpen en uit het gebouw werden gezet; antwoord: het betreft hier blanken. De bedden werden opgevorderd en de zieken naar een interneringskamp overgebracht. De zwarten traden hierbij ruw op, door voorwerpen te verhuizen, welke aan zieken toebehoorden. Daar het hospitaal volgende dag niet betrokken werd, waren wij nijdig. Het is een kwestie van geen belang.

Vraag: hebt ge hier iets aan toe te voegen? Antwoord: dit dagboek is van mij. Niemand heeft het ooit gezien. Het is een herinnering aan een tijd, die zeer slecht voor mij is. Ik vraag dat dit volkomen persoonlijk document zal worden teruggegeven. Het spijt mij dat dit gebeurd is, daar ik zelf altijd met rust ben gelaten en ik mij over niemand te beklagen heb.

De akte werd ondertekend door Ada Schnee en de officier van het openbaar ministerie Ch. Leyssen.

Zaterdag 15 juni 1918 – avondeditie

Geen berichten over België.